

Sygn. akt II Ka 91/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 maja 2014 roku

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie :

Przewodniczący : SSO Marek Kordowiecki

Sędziowie : SO Ewa Miastkowska - spr

SO Agata Wilczewska

Protokolant : st. sekr. sad. Irena Bąk

przy udziale J. G. Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 16 maja 2014 roku

sprawy J. J.

oskarżonego z art. 178 a § 1 i 4 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kole

z dnia 4 marca 2014 roku sygn. akt. II K 1/14

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że z podstawy skazania oskarżonego J. J. i wymiaru kary eliminuje § 4 art. 178 a kk i na podstawie art. 178 a § 1 kk wymierza mu karę 7 / siedmiu / miesięcy pozbawienia wolności.
2. Utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy w pozostałej części.
3. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze oraz wymierza mu opłatę w kwocie 180 złotych za obie instancje.

Agata Wilczewska Marek Kordowiecki Ewa Miastkowska

II Ka 91/14

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Kole wyrokiem z dnia 4 marca 2014 roku sygn. akt II K 1/14 oskarżonego J. J. uznał winnym, że w dniu 29 listopada 2013 roku o godz. 23:05 w K. na ul. (...) w rejonie skrzyżowania z ulicą (...) w woj. (...) kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym m-ki O. (...) nr rej (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości - 0,95 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Kole z dnia 13.02.2009 r. sygn. akt VI K 1085/08 za przestępstwo określone z art. 178a § 1k.k. tj. popełnienia przestępstwa z art. 178 a § 1 i 4 kk i za to na podstawie art. 178 a § 4 k.k. wymierzył mu karę dziesięciu miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrokiem tym na podstawie art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. Sąd Rejonowy orzekł wobec oskarżonego środek kamy w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych określonych w kat. (...) prawa jazdy na okres dwóch

lat, a na podstawie art. 49 § 2 kk orzekł świadczenie pieniężne w kwocie dwustu złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Apelację wniósł obrońca oskarżonego zaskarżając wyrok w całości i zarzucił naruszenie art. 167 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w z w. z art. 366 § 1 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie z urzędu dowodu z przesłuchania w charakterze świadka drugiego z funkcjonariuszy Policji wchodzącego w skład patrolu zmotoryzowanego dokonującego w dniu 29.11.2013r. kontroli oskarżonego - T. K., który w kontekście rozbieżnych zeznań świadków T. S. i B. Ł. pozwoliłby na jednoznaczną identyfikację osoby kierującej pojazdem, a nadto poprzez nieustalenie danych osobowych osób (2-3 mężczyzn), które były obecne na miejscu zdarzenia i nie przeprowadzenie dowodu z ich przesłuchania na okoliczność przebiegu zdarzenia w dniu 29.11.2013 r. oraz identyfikacji kierującego pojazdem.

Nadto obrońca z ostrożności procesowej zaskarżonemu wyrokowi zarzucił

- obrazę przepisów prawa materialnego - tj. art. 178 a § 4 k.k. poprzez przyjęcie, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, będąc uprzednio prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, podczas gdy w dacie wydania zaskarżonego wyroku - dzień 4.03.2014r, wcześniejsze prawomocne skazanie oskarżonego za przestępstwo z art. 178 a § 1 k.k. uległo już zatarciu z mocy samego prawa (w dniu 10.01.2014 r.). Powołując się na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21.08.2012 r. w sprawie o sygn. akt IV KK 59/12 obrońca wskazał, że zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w odniesieniu do oskarżonego obowiązywał jedynie do dnia 10.07.2012 r.
- nieuwzględnieniu przy wymiarze kary iż oskarżony był uprzednio karany, jednak za czyny innego rodzaju, które nie były skierowane przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji.

W oparciu o te zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od stawianego mu zarzutu ewentualnie o jego zmianę poprzez wyeliminowanie z opisu czynu zarzucanego oskarżonemu sformułowania dotyczącego uprzedniego prawomocnego skazania za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, wskazanie jako podstawy wymiaru kary art. 178a § 1 k.k. i znaczne złagodzenie orzeczonej wobec oskarżonego kary, w szczególności rozważenie orzeczenia wobec niego kary o charakterze wolnościowym oraz uchylenie środka karnego wskazanego w punkcie III wyroku lub ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Kole. Nadto obrońca wniósł o zwolnienie oskarżonego od kosztów sądowych, w tym od opłaty w sprawie za obie instancje.

Apelacja obrońcy okazała się zasadna i doprowadziła do wydania orzeczenia o charakterze reformatorycznym.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że niezasadny okazał się zarzut obrony dotyczący naruszenia art. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w z w. z art. 366 § 1 k.p.k. Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwolił bowiem na orzeczenie co do odpowiedzialności oskarżonego, a na rozprawie w dniu 4 marca 2014r. po przesłuchaniu świadka T. S. oskarżony nie składał dalszych wniosków dowodowych. Wbrew twierdzeniu obrony nie było niezbędnym przesłuchanie drugiego z policjantów, którzy dokonywali kontroli oskarżonego na miejscu zdarzenia celem wyjaśnienia, czy posiada on wiedzę pozwalająca na zidentyfikowanie kierowcy. Z zeznań świadka T. S. wynika, bowiem, że w chwili gdy funkcjonariusze policji przyjechali na miejsce jedyną osobą znajdującą się przy pojeździe był oskarżony. Nawet wersja zdarzenia przedstawiona przez świadka B. Ł. oraz oskarżonego, którym Sąd Rejonowy nie dał wiary nie zakładała, aby po przyjeździe funkcjonariuszy na miejscu zdarzenia był jeszcze ktoś oprócz oskarżonego. Oceniając zeznania świadka T. S. oraz B. Ł., a także wyjaśnienia oskarżonego nie było żadnych powodów dla których Sąd Rejonowy miałby z urzędu dopuszczać dowód z przesłuchania drugiego z funkcjonariuszy policji, a sam oskarżony takie wniosku dowodowego nie złożył.

Podobnie należy odnieść się do zarzutu nieprzesłuchania przypadkowych osób, które znajdowały się na miejscu zdarzenia. Z zeznań świadka T. S. wynika, że osoby, których personalia nie zostały ustalone, znajdujące się na miejscu

zdarzenia były osobami przypadkowymi, które jedynie chciały pomóc oskarżonemu. Przesłuchanie tych osób, choćby ze względu na brak ich danych osobowych byłoby niemożliwe.

Ponadto oceniając zeznania świadka T. S. oraz B. Ł., a także wyjaśnienia oskarżonego nie było żadnych powodów dla których Sąd Rejonowy miałby z urzędu dopuszczać dowód z przesłuchania czy przypadkowych osób, które znalazły się na miejscu zdarzenia chcąc udzielić pomocy oskarżonemu, a sam oskarżony takich wniosków dowodowych nie złożył.

Zasadny okazał się jednak zarzut apelacji dotyczący naruszenia przepisów prawa materialnego tj. art. 178 a § 4 k.k.

Słusznie podnosi skarżący, iż zatarcie skazania w chwili wyrokowania uniemożliwiało przyjęcie kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu poprzez wskazanie art. 178a § 4 k.k.

Z chwilą zatarcia skazania dochodzi bowiem do wyeliminowania z mocą wsteczną z porządku prawnego wyroku, jako w ogóle niewydanego, oraz do anulowania wywołanych skazaniem skutków (utruty lub ograniczenia praw), a zatem od omawianego momentu skutki te przestają działać na przyszłość. Zgodnie z przyjętym w doktrynie stanowiskiem fakt skazania, z chwilą jego zatarcia, nie może rodzić dla skazanego żadnych negatywnych konsekwencji - wobec przywrócenia mu statusu osoby niekaranej. Zatem mimo, że do popełnienia zarzucanego oskarżonemu czynu doszło w przed upływem okresu niezbędnego do zatarcia wcześniejszego skazania Sąd Rejonowy winien w dacie wyrokowania przyjąć kwalifikację prawną czynu z art. 178 a § 1 k.k. bez wskazywania § 4. Orzeczenie w niniejszej sprawie zostało bowiem wydane 4 marca 2014r., a zatem skazanie oskarżonego w sprawie sygn. akt VI K 1085/08 należało w tej dacie uznać za niebyłe, bowiem uległo ono zatarciu z dniem 10 stycznia 2014r.

Dlatego Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że z podstawy skazania oskarżonego i wymiaru kary wyeliminował § 4 art. 178a k.k.

W związku eliminacją podstawy skazania § 4 art. 178a oraz z uwagi na przyjęcie za przestępstwo kwalifikacji z art. 178 a § 1 k.k. sąd odwoławczy wymierzył oskarżonemu karę siedmiu miesięcy pozbawienia wolności, którą uznał za współmierną do stopnia winy i społecznej szkodliwości jego czynu.

Zdaniem Sądu odwoławczego postulowane przez obronę złagodzenie wymierzonej kary poprzez orzeczenie kary o charakterze wolnościowym nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd rejonowy przy wymiarze kary nie dopatrując się okoliczności łagodzących prawidłowo zważył okoliczności obciążające i słusznie doszedł do wniosku, że oskarżony nie zasługuje na dobrodziejstwo warunkowe go zawieszenia wykonania kary.

Oskarżony nie wyciągnął bowiem żadnych wniosków z uprzednich konfliktów z prawem i w dopuścił się kolejnego ich naruszenia, przy czym zamach swój skierował na dobro prawne jakim jest bezpieczeństwo w komunikacji, lekceważąc zagrożenie innych uczestników ruchu, bowiem prowadził samochód w centrum miasta, gdzie natężenie ruchu jest znaczne, a stan jego nietrzeźwości był duży (0,95 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu). Sąd odwoławczy nie znalazł zatem żadnych okoliczności łagodzących, które uszłyby uwadze Sądu I instancji i miały wpływ na wymiar kary. W szczególności okolicznością łagodzącą nie może być wbrew twierdzeniu obrony uprzednia karalność oskarżonego, lecz za przestępstwa nie skierowane przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji.

Również żądanie obrony dotyczące uchylenia pkt III wyroku nie może zostać uwzględnione, tym bardziej, że obrońca w żaden sposób nie uzasadnił tego zarzutu, a w chwili orzekania Sądowi Rejonowemu doskonale była znana sytuacja materialna i rodzinna oskarżonego. Zatem orzeczone wobec oskarżonego świadczenie pieniężne jak słusznie wskazał Sąd Rejonowy mieści się w możliwościach finansowych oskarżonego.

Ponadto Sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do zwolnienia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za obie instancje, uznając, że ich poniesienie nie będzie nadmiernym ciężarem dla oskarżonego, skoro koszty te są niewielkie, a oskarżony osiąga dochód z zatrudnienia w charakterze kelnera, a nadto jego małżonka prowadzi działalność

gospodarczą. Również Sąd I instancji dostatecznie zważył sytuację materialną oskarżonego i jego rodziny i zasadnie uznał, że oskarżony winien ponieść koszty postępowania.

Dlatego Sąd odwoławczy na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 1 i 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym opłatę w kwocie 180 zł.

Agata Wilczewska Marek Kordowiecki Ewa Miastkowska